Ὡς ἐκ τῆς ὑπερμεγέθους αὐτοῦ κεφαλῆς, ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐκινδύνευσε κατὰ τὸν τοκετόν· οὕτως καὶ ἡ παλαιὰ γαλλικὴ μοναρχία, ἡ ἑτέρα αὐτοῦ μήτηρ, ὁπότε ἐγέννησε τὴν φήμην του μικροῦ δεῖν ν' ἀποθάνῃ.

Τὴν ἡλικίαν πενταετοῦς ὄντος, ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ Πασσὼν, εἶπέ ποτε πρὸς αὐτὸν νὰ γράψῃ ὅ,τι ἤθελεν ἐπέλθει εἰς τὴν κεφαλήν του. Ὡς ἀναφέρει ὁ πατήρ του, ἔγραψε τὰ ἑξῆς πρὸς ἑαυτόν.

«Κύριε Μιραβὼ (Mousieur moi), σὲ παρακαλῶ νὰ προσέχῃς πολὺ εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς σου, νὰ μὴ μελετᾷς τὸ ὑπόδειγμα, νὰ προσέχῃς εἰς ὅ,τι πράττουν, νὰ ὑπακούῃς εἰς τὸν πατέρα σου, εἰς τὸν διδάσκαλόν σου, εἰς τὴν μητέρα σου, νὰ μὴ ἀντιλέγῃς εἰς αὐτούς. Μὴ μεταχειρίζησαι πανουργίας, τιμὴν πρὸ πάντων νὰ δεικνύῃς. Μὴ προσβάλλῃς κανένα, ἐκτὸς ἂν σὲ προσβάλῃ. *Ὑπερασπίζου τὴν πατρίδα σου.* Μὴ φέρεσαι κακῶς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας σου, μὴ συνοικειοῦσαι μετ' αὐτῶν. Κρύπτε τὰς ἐλλείψεις τοῦ πλησίου σου, διότι τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ καὶ πρὸς σὲ αὐτόν.»

Ἑνδεκαετοῦς ὄντος, ἰδοὺ τί ἔγραφε περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρχοντικὸν δικαστικὸν Μιραβὼ, ὁ δοὺξ Νιβερυσὺ ἐν ἐπιστολῇ χρονολογουμένῃ 11 Ἰουλίου 1760 ἐν Σαὶντ-Μόρ. «Προχθὲς ἔτυχε τοῦ βραβείου, ὃ παρ' ἐμοὶ λαμβάνουσιν οἱ ἐπιτυγχάνοντες εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου. Τὸ βραβεῖον ἦτο εἷς πῖλος· ἀμέσως στρέφεται καὶ λέγει πρὸς ἕτερον παῖδα φέροντα σκούφιαν, ἐκβάλλων ἐν ταὐτῷ τὸν πῖλον του· *λάβε τον, δὲν ἔχω δύο κεφαλάς.* Ὁ νέος οὗτος μοὶ ἐφάνη τότε ἄρχων τοῦ κόσμου· θεῖόν τι διαπέρασεν αἰφνιδίως τὴν στάσιν του· ἐμελέτησα ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου, ἔκλαυσα, καὶ ἡ μελέτη αὕτη δι' ἐμὲ δὲν ὑπῆρξεν ἀνωφελής.»

Δωδεκαετοῦς ὄντος, ὁ πατήρ του ἔλεγε· «Εἶναι ὑψηλόφρων καρδία ὑπὸ τὸ ἔνδυμα νηπίου· ἔχει ἔμφυτον ὑπερηφάνειαν, ὅμως εὐγενῆ πρὸ πάντων. Μοὶ φαίνεται ἔμβρυον κομπαστικόν, παράφορον, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ καταπίῃ τὸν κόσμον ἅπαντα πρὶν γίνῃ 12 ἐτῶν».

Δεκαεξαέτης εἶχε τόσον τολμηρὸν καὶ ὑπερόφρονα παρρησίαν, ὥστε ὅταν ὁ πρίγκηψ Κοντὺ, ἀποτεινόμενος αὐτῷ εἶπε· «τί θὰ κάμῃς ἂν σοὶ δώσω ῥάπισμα;» Ἀπεκρίθη. «Τὸ ζήτημα θὰ ἦτο δύσκολον πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν δικάνων πιστολίων». (Ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΟΜΑΧΙΑ.

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

ὑπὸ

Π. Δ. ΖΑΝΟΥ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλ. 17'.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

[Ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του, ἐνδεδυμένος μακρὸν ὑποκάμισον, φέρων σκοῦφον νυκτικὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀναμμένον φανὸν εἰς τὰς χεῖρας κρατῶν.]

Ἄχ!
Φρικτὸν τῳόντι, πανδρευμένος ἄνθρωπος
νὰ χάσῃ αἴφνης νύκτα τὴν γυναῖκά του.
Τρεῖς ὥρας ἤδη ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα
τῆς κλίνης ἐστρεφόμην ὡς μυλόπετρα
πλὴν ὕπνος νὰ μ' ἐπάρῃ δὲν κατώρθωσα·
ὁ νοῦς μου ὡς ἀνέμη ἐτριγύριζεν,
ἐγὼ δὲ ἐσκεπτόμην κ' ἔλεγον αὐτά:
ἡ σύζυγός μου ἆρά γε τί ἔγεινε;
ποῦ νὰ ὑπῆγε τάχα; εἶναι ζωντανὴ
ἢ μήπως ἐφονεύθη; ἥρπασα λοιπὸν
τὸ φῶς κ' ἐξῆλθα ἔξω μὲ τὰ νυκτικά
μήπως τὴν εὕρω, πλὴν αὐτὴ δὲν φαίνεται.
Ποῦ πρέπει νὰ ὑπάγω τώρα; ἆρά γε,
ἂν τὴν φωνάξω ἐξ ὀνόματος γλυκά,
θ' ἀκούσῃ; — Ἐλπινίκη! Ἐλπινίκη μου!
— Ὡς πετεινὸς τοῦ κάκου ἐξερώνησα . . .
Ἄχ! δὲν μὲ μέλει ἄλλο, μήπως ἔπεσε
φοβοῦμαι μόνη εἰς κανὲν πηγάδιον
κι' αὔριον εἴπουν πῶς τὴν ἔπνιξα ἐγώ.
Τί; εἶναι τάχα πρᾶγμα δύσκολον αὐτό;
ὅστις γυναῖκα ἐνυμφεύθη παλαβὴν
τὰς τρέλλας της πληρόνει ἀκριβώτατα.

[βλέπων πρὸς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ.]

— Φόρεμα βλέπω γυναικεῖον ἀπ' ἐκεῖ . . .
αὐτὴ θὰ ἦναι . . . τί νὰ κάμω; ἂς κρυβῶ.

[κρύπτεται εἰς τὴν παρακειμένην γωνίαν.]

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ, ΜΩΜΟΣ.

—

ΜΩΜΟΣ

[ἐνδεδυμένος τὰ γυναικεῖα καὶ ἀκροποδητὶ βαίνων.]

Αἴ! τέλος πάντων ὡς ἡ μέλισσα ἰδού
ἔρχομαι πάλιν ὅθεν ἀνεχώρησα
γελάσας καὶ καγχάσας καὶ ξεκαρδισθεὶς,
ἀλλὰ καὶ κατορθώσας — δὲν τὸ λέγω δὲ
πρὸς καύχημά μου — πράγματα σημαντικὰ
καὶ πρωτοτύπου κωμῳδίας ἄξια.
Πρὶν φθάσῃ ὅμως νὰ γελάσῃ καὶ μ' ἐμὲ,
ὅταν ἐξημερώσῃ, ὅλ' ἡ ἀγορὰ
καὶ μὲ ἀρχίσῃ μὲ τὰ σαπιολέμονα,
ἐὰν ἐνδεδυμένον οὕτω μὲ ἰδῇ,
κακὸν δὲν εἶναι, ἐὰν ἦναι δυνατὸν,
νὰ προσπαθήσω εἰς τὸν οἶκον νὰ ἐμβῶ,
διὰ νὰ λάβω τὰ ἐνδύματά μου, ναί.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ

[ἐξερχόμενος τῆς κρύπτης του καὶ συλαμβάνων αὐτόν.]

Ὄχι, κυρία! δὲν μετακομίζονται
οἱ ἄνθρωποι τὴν νύκτα· ἔλθετ', ἔλθετε,
συμμαζευθῆτε πλέον εἰς τὸν οἶκόν σας
καὶ τὰ ἐνδύματά σας αὔριον ἐγὼ
σᾶς παραδίδω μόνος.

ΜΩΜΟΣ [προσπαθῶν νὰ διαφύγῃ αὐτόν.]

Ἀλλὰ, κύριε . . .
γυναῖκα ξένην πῶς τολμᾶτε . . . ἄφες με!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [μετ' ἐργῆς.]

Πῶς! πάλιν προσωπίδα εἰς τὸ πρόσωπον;
ἀφαίρεσέ την πάραυτα καὶ ἔμβαινε!
Δὲν ὑπακούεις; . . . σοῦ τὴν ἀφαιρῶ λοιπὸν
διὰ τῆς βίας.

[Πιάλαίουσι διὰ τῶν χειρῶν.]

ΜΩΜΟΣ.

Ὄχι! μὴ μ' ἐγγίζετε!
δὲν εἶμ' ἐγώ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

[ἀποκαλύψας αὐτὸν καὶ προτείνας τὸν φανὸν, ὀπισθοχωρεῖ ἔκπληκτος.]

Ὁ Μῶμος . . . μπᾶ!

ΜΩΜΟΣ.

Τὴν ἔπαθα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Σεῖς εἶσθ' ἐκείνη ἡ κυρία τὸ λοιπὸν,
ἥτις τὴν νύκτα ταύτην μ' ἐδαιμόνισε,
καὶ μ' ἔκαμε νὰ στέκω καὶ νὰ σκέπτωμαι
ἂν ἐτρελλάθην ἢ ἂν ἦμαι γνωστικός;

ΜΩΜΟΣ.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ κυρία· εἶμαι μασκαρᾶς,
δὲν τὸ καταλαμβάνεις;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [μὲ ὕφος παραπονετικόν.]

Τρόπος εἶν' αὐτὸς,
τοιουτοτρόπως νὰ φερθῆτε πρὸς ἐμὲ
λοιπὸν, κύριε Μῶμε;

ΜΩΜΟΣ.

Τί σᾶς ἔκαμα;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἐνδυμασίαν ἀπαράλλακτον σχεδὸν
καθὼς ἡ σύζυγός μου νὰ φορέσετε,
συμβούλι' ἀφ' ἑτέρου νὰ μὲ λέγετε
νὰ συγκαλέσω καὶ ἐγὼ νὰ συγκαλῶ,
μόνον καὶ μόνον, ἵνα παίζετε μ' ἐμὲ
ὡς μὲ κανὲν παιδίον;

ΜΩΜΟΣ.

Ἀλλὰ, κύριε,
ἐγὼ νομίζω ὅτι . . .

ΣΩΣΙΑΔΗΣ

Εἰς τὸν οἶκόν μου
πυρκαϊὰν τοιαύτην νὰ ἀνάψετε
καὶ τέλος πάντων νὰ μὲ ἀναγκάσετε
νὰ φορτωθῶ ἀδίκως τὴν γυναῖκά μου,
μεθ' ἧς τοσαῦτα ἔτη συνεζήσαμεν
σὰν δύο χρυσᾶ ψαράκια τόσον τεργιαστὰ
μέσ' τὴν γυαλένια φοῦσκα . . .

ΜΩΜΟΣ.

Ἀλλὰ, κύριε,
ἐγὼ νομίζω ὅτι . . .

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἀχ! τί μ' ἔκαμες! —
ἐκείνη νὰ μοῦ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν,
ἐγὼ νὰ μὴ πιστεύω . . .

ΜΩΜΟΣ.

Ἂς ἐπίστευες
λοιπὸν, τί νὰ σοῦ κάμω;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἕως οὗ κι' αὐτὴ
δικαίως ὀργισθεῖσα ἀνεχώρησεν;

— Ἄχ, Ἐλπινίκη! Ἐλπινίκη μου χρυσῆ!
ζητῶ συγγνώμην, φίλη.

ΜΩΜΟΣ.

Ἀλλὰ, κύριε,
νομίζω ὅτι ὅσα εἶπα κ' ἔπραξα
διὰ καλόν σας εἶναι, σεῖς ἂν θέλετε,
κύριος εἶσθε, μὴ τὰ παραδέχεσθε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τὴν σύζυγόν μου ὅμως τώρα, κύριε,
ποῦ νὰ τὴν εὕρω πλέον;

ΜΩΜΟΣ

Ὅσῳ δι' αὐτό,
κ' ἐγὼ νὰ σὲ συντρέξω εἶμαι πρόθυμος.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ναὶ σύντρεξέ με, ἀδελφέ μου, σύντρεξε.

ΜΩΜΟΣ.

Εἰς τὰς δημοπρασίας ἔτυχέ ποτε
ν' ἀκούσῃς πῶς φωνάζουσιν οἱ κήρυκες;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πολλάκις· δὲν φωνάζουν οὕτω δυνατά;

[ἐντείνει τὴν φωνὴν κατὰ τὸν γνωστὸν ἦχον.]

Θὰ 'πάρῃ τέλος, κύριοι, ἀγοραστά!
Θὰ 'πάρῃ τέλος, μία!

ΜΩΜΟΣ

Ἀπαράλλακτα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἐξακολουθῶν].

Θὰ πάρῃ τέλος δύο!

ΜΩΜΟΣ.

Λάβε τὸ λοιπὸν
σὺ μὲν αὐτὸν τὸν δρόμον, τοῦτον δὲ ἐγὼ,
καὶ φώναζέ την ἐξ ὀνόματος.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἰδοὺ,
πηγαίνω

[λαβὼν τὸν φανὸν ἀπέρχεται κράζων.]

Ἐλπινίκη! Ἐλπινίκη μου!
— Ναὶ . . . μ' ἕνα κοῦκκον ἄνοιξις δὲν ἔρχεται.

ΜΩΜΟΣ.

[βαδίζων πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ αἱ γυναῖκες.]

Κυρία Ἐλπινίκη!

ΑΓΑΔΙΑ [ἀπὸ τοῦ παραθύρου.]

Νά! νά! ἔρχεται
γυνὴ καὶ ἄλλη. — Ἐλπινίκη, σὲ ζητοῦν.

ΜΩΜΟΣ.

Ἰδοὺ ἡ λειποτάκτις ποῦ ἐκρύπτετο.
— Κύριε Σωσιάδη!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἐπιστρέφων.]

Τί! τὴν ηὕρατε;

ΜΩΜΟΣ.

Εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην μ' ἄλλας φαίνεται
γυναῖκας ὅτι εἶναι.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ποῦ; ποῦ; ποῦ;

ΜΩΜΟΣ.

Ἐδῶ·
κτύπα τὴν θύραν κ' ἔμβαινε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [κρούων τὴν θύραν.]

Παιδί! παιδί!

ΜΩΜΟΣ.

Καιρὸς νὰ λάβω τώρα τὰ ἐνδύματα.

[εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σωσιάδου.]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ, ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

—

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

[προκύπτουσα εἰς τὸ παράθυρον.]

Τίς μὲ φωνάζει;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἦλθες Ἐλπινίκη μου;
κατάβα, ἄγγελέ μου, νὰ ὑπάγωμεν
εἰς τὴν οἰκίαν πλέον.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ποῖος εἶσθε σεῖς;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὁ σύζυγός σου εἶμαι, γλυκυτάτη μου,
δὲν μὲ γνωρίζεις τάχα;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί μὲ θέλετε;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πῶς! τί σὲ θέλω; ἔφυγες, φιλτάτη μου,
καὶ εἰς μνημεῖον μέγα τετραγωνικὸν

ἀμέσως μετεβλήθη ἡ οἰκία μας,
ἐγὼ δὲ ὡς βρυκόλαξ περιφέρομαι,
τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ κλείσω μὴ δυνάμενος.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Σεῖς εἴπατε νὰ φύγω, σεῖς τὰ πταίετε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ναί, τώρα βλέπω τὴν ἀπάτην μου κ' ἐγώ,
ὅτι ὁ Μῶμος δηλαδὴ μ' ἐνέπαιξεν
ἐνδεδυμένος γυναικεῖον ἔνδυμα·
ἀλλὰ ἀνεκαλύφθη ἡ ἀλήθεια
καὶ σοῦ ζητῶ συγγνώμην· ἔλ', ἀγάπη μου,
εἰς τὴν οἰκίαν πλέον.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἂν ὑπόσχεσθε
ὅτι θὰ ἔχω πάλιν ἄφθονα ὡς πρὶν
τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ μου . . .

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καὶ καλόγηρος
ὑπόσχομαι νὰ γείνω, ἂν ἐπιθυμῇς·
πλὴν περὶ τούτου ἐψηφίσθη ψήφισμα
γνωρίζετε, κυρία, καὶ δὲν δύναμαι
νὰ γείνω παραβάτης.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καλὲ, τ' εἶν' αὐτά;
αὐταὶ εἶναι προφάσεις· ὅταν θέλετε . . .

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἄχ! θέλω, ἄγγελέ μου, πλὴν δὲν δύναμαι·
ἔκαμα ὅρκον.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τότε μάθετε λοιπὸν
ὅτι νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι,
διότι αἱ γυναῖκες ἤδη πρόκειται
τοῦ ἰδικοῦ σας ψήφισμα ἀντίθετον
ἐνταῦθα συνελθοῦσαι νὰ ψηφίσωμεν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πῶς! αἱ γυναῖκες; καὶ ποῦ ἐσπουδάσατε
τὴν τέχνην τοῦ ψηφίζειν;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Μὴ δὲν ἤλθομεν
εἰς τὴν Βουλὴν τοσάκις;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἀναγνώσατε
τὸ ψήφισμά σας, νὰ ἰδῶ τί λέγετε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

[ἐξάγουσα φῶς διὰ τοῦ παραθύρου, ἀναγινώσκει φύλλον χάρτου.]

Εἰς τὰς γυναῖκας συνελθούσας ἔδοξεν·
ἐὰν δὲν καταργήσουν ὅ,τι σήμερον
ἐψήφισαν οἱ ἄνδρες κατὰ γυναικῶν,
γυνὴ κάμμία ἐξ ἡμῶν ὁρκίζεται
νὰ μὴ γυρίσῃ πλέον εἰς τὸν οἶκόν της,
ἀλλὰ γείνῃ προτιμᾷ καλόγρηα.
— Ἡ παραβάτις τούτου ἔστω ψεύστρια.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὦ τὰς πονηροτάτας! δὲν ἀκούετε
μὲ πόσην τέχνην καὶ ἐλαστικότητα
νομοθετοῦσιν αἱ γυναῖκες; Μὰ τὸ ναὶ,
φοβοῦμαι μήπως καὶ ὑπερισχύσωσι.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Κύριε Σωσιάδη, συγχωρήσατε,
παρακαλῶ, ἂν φεύγω· ἔχομεν ἐντὸς
σπουδαιοτάτας ἐργασίας βλέπετε
καὶ πρέπει νὰ εἰσέλθω· καλὴ νύκτα σας.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

[ὑπόδακρυς καὶ μετὰ ψυχικοῦ πόνου.]

Πῶς! φεύγεις καὶ μ' ἀφίνεις πάλιν, ἄσπλαγχνη,
ἔρημον εἰς τὸν δρόμον τὰ μεσάνυκτα,
τὰ ἄστρα νὰ κυττάζω τὰ νυκτερινά;
Ἐγὼ ἀστρονομίαν δὲν ἐπόθησα
ποτέ μου νὰ σπουδάσω· σὲ . . . σὲ, ἄσπλαγχνη,
ἠγάπησ' ἡ ψυχή μου, σὲ ἐπιποθῶ,
καὶ σὺ ζητεῖς νὰ φύγῃς; Μάτην τὸ λοιπὸν
τοῦ γάμου τὰς λαμπάδας τότ' ἐκαύσαμεν
Βενέτικα κηρία ἀκριβώτατα;
δὲν ἐγθυμεῖσαι ὅταν εἰς τὸν γάμον μας
τὸ «Ἡσαΐα χόρευε» μᾶς ἔψαλλον,
κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί μου τί μοῦ ἔλεγες:
ἄχ, σύζυγέ μου! Σωσιάδη μου χρυσέ!
πῶς σ' ἀγαπῶ, ψυχή μου! πῶς τὴν χεῖ-
[ρά μου
εἰς τὴν στροφὴν ἐπάνω ἐστραγγούλισες
ἐκ τῆς πολλῆς ἀγάπης, ἐκ τοῦ πόνου δὲ
ἐγὼ νὰ ξεφωνήσω μὲ ἠνάγκασες;
Δὲν μὲ λυπεῖσαι πλέον; δὲν μὲ ἀγαπᾷς;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λυποῦμαι, πλὴν ἀλλ' ὅμως ἀναγκάζομαι.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἄχ! ὅσον ἐπιμένεις εἰς τὴν ἄρνησιν,
τόσον ὡραιωτέρα, τόσον ποθητὴ

εἰς τὸν φακὸν προσπίπτεις τῆς καρδίας μου.
Κατάβα! δὲν ἀντέχω πλέον, ἄσπλαγχνη!

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λοιπὸν ὑποσχεθῆτε ὅ,τι σᾶς ζητῶ
καὶ τότε καταβαίνω.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πλὴν δὲν δύναμαι,
ἔκαμα ὅρκον.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὅρκον ἔκαμα κ' ἐγώ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Θέλετε νὰ μὲ εἴπουν ἄτιμον λοιπόν;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Θέλετε νὰ μὲ εἴπουν ψεύστριαν λοιπόν;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [πρὸς τοὺς θεατάς.]

Ἀνάγκη νὰ ἐνδώσω· ἄλλως, ἀδελφοί,
τὸ βλέπω, θ' ἀποθάνω ἀπὸ μαρασμόν.
Ἀλλὰ θὰ μ' εἴπῃ ἴσως αὔριον κάνεις,
κύριε Σωσιάδη, παρενόμισες.
— Σὺ θὰ τῷ εἴπω, κύριε, παρανομεῖς,
ὁπόταν ἐπεμβαίνῃς εἰς τὰς ἐκλογάς,
ἐνῷ τοῦ δημοσίου ἦσ' ὑπάλληλος.
Ἀλλὰ θὰ μ' ὀνομάσῃ ἴσως ἄτιμον
ὁ ἄλλος· — Σὺ ἶσαι ἄτιμος θ' ἀποκριθῶ,
ὅστις τελώνης ὢν εἰς τὸ Ἀγκύστριον
τὰ χρήματα τοῦ ἔθνους ἐκατέκλεψες
κ' ἔφαγες τόσον ἅλας εἰς τὰς ἁλικάς,
ὥστε σοῦ ἦλθε λύσσα. Ἀσυνείδητον
ὁ ἄλλος θὰ μὲ εἴπῃ. — Ἀσυνείδητος
σὺ εἶσαι, κύριέ μου, ἀποκρίνομαι,
ὅστις, ὁπόταν διωρίσθης ὑπουργός,
καλὸν εἰς τὴν πατρίδα τίποτε σχεδὸν
κακὰ δὲ πλεῖστα, ὦ προδότα, ἔκαμες,
διὸ καὶ λόγον νὰ μοῦ δώσῃς πάραυτα
ἐγὼ τὸ τέκνον τοῦ λαοῦ σὲ προσκαλῶ!

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Κύριε Σωσιάδη, ὕπνον ἐλαφρόν·
καιρὸν δὲν ἔχω πλέον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μὴ, μὴ, δέχομαι·
κατάβαινε, κατάβα πλέον, φίλη μου,
καὶ κάτι τι θὰ γείνῃ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λέγετε λοιπόν·
ὑπόσχεσθε ἐν πρώτοις νὰ ἀφήσητε
τὰς νέας σας ἰδέας, ἐλευθέρα δὲ
ἐγὼ ὅτι θὰ ἦμαι ὅπως πρότερον
νὰ κάμω ὅ,τι θέλω.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ναὶ, ὑπόσχομαι.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὅτι θὰ ἔχω τὴν πρωΐαν αὔριον
δύο ἐνδυμασίας, μοῦ ὑπόσχεσθε,
τῆς τελευταίας μ ό δ α ς;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ναὶ, ὑπόσχομαι·
πλὴν μὴ φωνάζῃς, λέγε τα σιγώτερον,
μὴ μᾶς ἀκούσουν καὶ τὴν πάθω ἔπειτα.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Συνάμα δὲ τρεῖς πίλους, δώδεκα πτερά,
ὑποδημάτων ζεύγη δεκατέσσαρα,
δίοπτρα πέντε, ἓξ ἁλύσεις τοῦ λαιμοῦ,
δύο χρυσᾶς καρφίτσας, ἓξ χρωματιστὰ
καὶ ἄλλα τόσα ἄσπρα μεσοφούστανα,
ἕνα καθρέπτην ἴσον μὲ τὸ σῶμά μου
καὶ χειροκτίων δωδεκάδα;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὦ, πῶ, πῶ!
χάλαζα πίπτει εἰς τὴν ῥάχιν μου σφοδρά·
ὑπόσχομαι, κυρία, πλὴν κατάβαινε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ δύο κρινολίνας εὐρωπαϊκάς;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καὶ δύο κρινολίνας.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καὶ ῥιπίδια,
τὰς μυίας νὰ διώκω, τρία-τέσσαρα;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καὶ μόνος μου, κυρία, σᾶς ὑπόσχομαι
ἀέρα νὰ σᾶς κάμω μὲ τὸ σάρωμα,
φθάνει νὰ καταβῆτε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Γονατίσατε,
νὰ ἴδω τώρα, ἐὰν λέγετ' ἀληθῆ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὦ συμφορά μου! ἄλλως πως δὲν γίνεται;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Δὲν γίνετ', ὄχι.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [κάμπτων ὀλίγον τὸ γόνυ.]

Ἐγονάτισα, ἰδού.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Καλὲ καὶ τ' εἶναι τοῦτο; κάμψατε καλὰ
καὶ τ' ἄλλο σας τὸ γόνυ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μὴ, ἀφῆτέ το,
κυρία, τ' ἄλλο· ἔχω ἓν ἐξάνθισμα
ἐπακριβῶς ἐπάνω εἰς τὴν κλείδωσιν
καὶ ἂν τὸ ἐρεθίσω . . . ὄχ! πῶς μὲ πονεῖ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [ἀποσυρομένη.]

Λοιπὸν θὰ ὑποθέσω ὅτι ψεύδεσθε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μὴ, μὴ καὶ γονατίζω μὲ τὰ τέσσαρα·
ἰδοὺ, ἰδέτε.

ΜΩΜΟΣ [ἐξελθὼν τῆς οἰκίας.]

Εὖγέ σου, τετράποδον!

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Αἴ, τώρα, φίλτατέ μου, μίαν ἅμαξαν
εἰς τὴν οἰκίαν νὰ μὲ φέρῃ ἤθελα.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πλὴν πρὸς θεοῦ, κυρία! ἂν φυσήσητε,
τῆς θύρας μας τὰ φύλλα θὰ ἀνοίξωσι,
καὶ νὰ σᾶς φέρῃ θέλετ' ἅμαξ' ὡς ἐκεῖ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Πῶς! ἀπὸ τώρα, κύριε, ἀρχίσατε
λοιπὸν τὰς δυστροπίας; καλὴ νύκτα σας,
διότι μὲ φωνάζουν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Μὴ, κυρία, μή·
μὴ, καὶ πηγαίνω, τρέχω διὰ ἅμαξαν.

[φεύγει ταχύς.]

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΜΩΜΟΣ [κραγγάζων.]

Χάχ! πόσα εἰς τὸν κόσμον
αὐτὸν κάνεις μανθάνει,
ὡς ὅτου νὰ γηράσῃ.
Ἐὰν κάνεις θελήσῃ,
τί βλέπει τί ἀκούει
γελοῖον καθημέραν,
ὑπ' ὄψιν του νὰ λάβῃ
καὶ μ' ὅλα νὰ γελάσῃ,
καθάρσιον τῷ ὄντι
δριμύτερον δὲν θέλει,
τὰ ἔντερά του ἔξω
ὁ γέλως νὰ πετάξῃ.
Ὡς δεῖγμα δὲ τοῦ λόγου
σᾶς φέρω τοὺς ἐγγάμους.
Ἂν σήμερον κάνένα
σύζυγον ἐρωτήσῃς:
αἴ, φίλε, δὲν μοῦ λέγεις
πῶς μὲ τὴν σύζυγόν σου
περᾶτε τὰς ἡμέρας;
— Ἄχ! ἀδελφὲ, θ' ἀκούσῃς
νὰ σοῦ εἰπῇ ἀμέσως
μὲ κρεμασμένον στόμα,
κατηραμένη ἡ ὥρα,
ὁπόταν εἰς τὴν ῥάχιν
γυναῖκα ἐφορτώθην
μὲ τόσας ἀπαιτήσεις·
σήμερον θέλει τοῦτο,
αὔριον θέλει τ' ἄλλο,
ἐγὼ δὲ καθημέραν
πληρόνω κ' ἐξοδεύω.
Τὸ λέγει καὶ ἐν τούτοις
ὁ ἴδιος κατόπιν
ὡσὰν δαιμονισμένος
τρέχει νὰ προμηθεύσῃ
ὅ,τι ἡ σύζυγός του
ὀρέγεται καὶ θέλει.
Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἄνδρες
κάμνωσι τὰς ὀρέξεις
τῶν γυναικῶν των μόνοι,
τίς ἡ ἀνάγκη τότε
τοσούτων παραπόνων;
Πρὸς σᾶς, ἀκροαταί μου,
τὸν λόγον ἤδη στρέφω
καὶ ἐρωτῶ· εἰπέτε,
τίς πταίει; αἱ γυναῖκες
ἢ τοὐναντίον εἶναι
ἀνόητοι οἱ ἄνδρες;

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΜΩΜΟΣ, ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

—

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [θρομπῶς εἰσερχόμενος.]

Κυρία Ἐλπινίκη! ἔλθετ', ἔλθετε
εἰς τὸ παράθυρόν σας, νὰ ἀκούσητε.

[ἡ Ἐλπινίκη προκύπτει εἰς τὸ παράθυρον.]

Ἄνω καὶ κάτω τὰ ἁμαξοστάσια
πρὸς χάριν σας, κυρία, ὅλα ἔφερα,
πλὴν ἅμαξαν δὲν ἤθελα· ἐὰν ἤξευρα
ὅτι εὐχαριστεῖσθε καὶ εἰς δίτροχον
νὰ ἀναβῆτε κάρον, θὰ ἐμίσθονα
κάνὲν, νὰ σᾶς τὸ φέρω.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Δὲν ἐφέρατες;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Τί πρᾶγμα; κάρον;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἅμαξαν σᾶς ἐρωτῶ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Πλὴν ἅμαξα κάμμία εἰς τὴν ἀγορὰν
σᾶς εἶπα δὲν ὑπάρχει· τὰς ἐμίσθωσεν
ἡ ἑταιρία τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ . . .

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λοιπὸν ἐκεῖνον ἔπρεπε νὰ φέρετε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ποῖον ἐκεῖνον;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Πῶς; τὸν σιδηρόδρομον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καλὲ κυρία, τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λέγετε;
τί, τρακατροῦκα εἶν' ὁ σιδηρόδρομος,
ἐδῶ κ' ἐκεῖ νὰ τρέχῃ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἀδιάφορον·
ἐγὼ σᾶς εἶπα πῶς δὲν ἔρχομαι πεζή.

ΜΩΜΟΣ [ἰδίᾳ.]

Ἡ καϋμένη· ἔχει πόδα τρυφερὸν
καὶ θὰ φοβῆται νὰ πατήσ' εἰς τὰ σκληρά.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Λοιπὸν δὲν θὰ ἐλθῆτε;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὄχι, κύριε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [μετ' ὀργῆς.]

Φύγε ἀπ' ἔμπροσθέν μου πάραυτα λοιπὸν,
κακοαναθρεμμένον γυναικάριον!
Γυνὴ τὸν σύζυγόν της περιπαίζουσα
γυνὴ δὲν εἶναι πλέον, εἶναι Σατανᾶς!

[βαδίζει πρὸς τὴν οἰκίαν του.]

ΜΩΜΟΣ.

Ὡραῖα τῆς τὰ εἶπεν! — Ἤδη, κύριε,
σὲ ὀνομάζω ἄνδρ' ἀρσενικὸν κ' ἐγὼ,
διότι βλέπω πῶς ἐφέρθης ὡς ἀνήρ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί ἔπραξα ἡ ἄφρων! ὅλα τὰ 'χασα
διὰ μιᾶς. — Σταθῆτε! μὴ, μὴ φεύγετε.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Φύγε νὰ μὴ σὲ βλέπω· τώρα καὶ ἐγὼ
δὲν θέλω νὰ πατήσῃς εἰς τὸν οἶκόν μου.

—

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ, ΜΩΜΟΣ, ΑΝΗΡ Α'. ΑΝΗΡ Δ'.

[εἰσορμῶντες εἰς τὴν σκηνὴν μὲ ῥάβδους εἰς τὰς χεῖρας.]

—

ΑΝΗΡ Δ'.

Ποῦ εἶναι λέγε! δεῖξέ με τὸν οἶκόν της.

ΑΝΗΡ Α'. [δεικνύων τὸν Σωσιάδην.]

Ἰδοὺ ὁ σύζυγός της.

ΑΝΗΡ Δ'.

Εἰς τὸν τόπον!

ΑΝΗΡ Α'.

Ἄλτ!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [συλληφθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων.]

Τί τρέχει, κύριοί μου; τί σᾶς ἔκαμα;

ΑΝΗΡ Δ'.

Πῶς! πῶς! τὴν πόλιν ἄνω κάτω ἔφερες
σὺ καὶ ἡ σύζυγός σου, ὦ παληάνθρωπε,
μ' αὐτὰ τὰ νυκτογυναικοσυμβούλια
ποῦ ἐνεργεῖτε κ' ἐρωτᾷς τί ἔκαμες;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ (περιδεής.)

Ἀλλ', ἀδελφοὶ, σταθῆτε· ἔχασα κ' ἐγώ. .

ΑΝΗΡ Δ'. [τύρων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.]

Ποῦ εἶν' ἡ σύζυγός μου! λέγε πάραυτα!

ΑΝΗΡ Α'. [ἐπίσης ἀπὸ τοῦ ἑτέρου.]

Ποῦ εἶναι λέγε! θέλω τὴν γυναῖκά μου.

ΜΩΜΟΣ [ἰδίᾳ.]

Καὶ ξύλον πῶς θὰ πέσῃ μοῦ μυρίζεται.

ΑΝΗΡ Δ'.

Λέγε ποῦ εἶναι· δεῖξέ μας τὸν οἶκον σου!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἀλλά, ἀγαπητοί μου, φίλοι, ἀδελφοί,
ἀκούσατέ με πρῶτον· ἔχασα κ' ἐγὼ . . .

ΑΝΗΡ Δ'.

Κράτει τον, μὴ σοῦ φύγῃ.

ΑΝΗΡ Α'.

Κτύπα κ' ἔννοιά σου.

[ἐπιπίπτοντες κατ' αὐτοῦ, τὸν φέρουσι γύρω ξυλοκοποῦντες.]

ΑΝΗΡ Δ'.

Ποῦ εἶν' ἡ σύζυγός μου! λέγε πάραυτα!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὄχ! ὄχ!

ΑΝΗΡ Α'.

Ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκά μου!

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὄχ! ὄχ!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ, ΑΓΛΑΪΑ, ΑΝΘΩ, καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [ἐξερχομένη τῆς οἰκίας.]

Αἴ, κύριοι! τὰς ῥάβδους καταθέσατε
καὶ μὴ κτυπᾶτε μὲ αὐτὰς τὸν ἄνδρα μου.

ΑΝΘΩ [παρὰ τὴν θύραν τῆς θύρας ἱσταμένη.]

Ἄχ, νὰ ὁ σύζυγός μου· ὁ καϋμένος!

ΑΓΛΑΪΑ.

Σούτ·
τί κάμνεις οὕτω; στάσου ὑπερήφανη.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί θέλετε; τί τρέχει; ὁμιλήσατε.

ΑΝΗΡ Α' πρὸς τὸν Β'.

Ἡ Ἐλπινίκη εἶν' αὐτή, ὡς φαίνεται·
ἰδοὺ δὲ ὄπισθέν της κ' αἱ γυναῖκές μας.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἰδίᾳ.]

Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ 'μιλήσω τίποτε,
— κι' ὡμίλησα καὶ ξύλον ἔφαγ' ἀρκετὸν —
ἀλλὰ ἐμβαίνω καὶ σφαλῶ τὴν θύραν μου.

[εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ δὲ Μῶμος ἵσταται μακρόθεν.]

ΑΝΗΡ Δ'.

Κυρία Ἐλπινίκη, ἀρχιστράτηγε,
τῶν γυναικῶν προστάτι καὶ ταγματάρχε
τοῦ ὠργισμένου γυναικείου τάγματος,
ἐδαφιαίως μετὰ τοῦ συντρόφου μου
τὸ ξύλον προσκυνοῦμεν τῆς σημαίας σας,
ἐφ' οὗ ἀνηρτημένη κυματίζεται.

[κλίνουσι καὶ οἱ δύο τὴν κεφαλήν.]

Ἀλλὰ γενναιοτάτη, ἐπιτρέψατε
παρακαλῶ νὰ λάβω τὴν γυναῖκά μου,
διότ' εἰς τὴν οἰκίαν δύο μ' ἄφησε
μωρὰ παιδία, μαῦρ' ἀπὸ τὰ δάκρυα,
καὶ κλαίουν καὶ φωνάζουν τὴν μητέρα των.

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι παραμάννα, κύριε,
μωρὰ νὰ νανουρίζω· ὅταν θέλετε
οἰκονομίαν, θρέψατέ τε τώρα σεῖς,
ἀφοῦ τὴν παραμάνναν ἐδιώξατε.

[στραφεῖσα περιφρονητικῶς, εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν.]

ΜΩΜΟΣ [ἰδίᾳ.]

Μωρέ, δὲν εἶδες τί στροφὴν μᾶς ἔκαμεν!

ΑΝΗΡ Α'.

Ἐγὼ μωρὲ δὲν ἔχω, οὔτ' ἐδίωξα
κάμμίαν παραμάνναν· πονοκέφαλος
σφοδρότατος καὶ θέρμη τριζοδόντρια,
κυρία μου, μὲ δέρνει, ὅθεν δότε μου
παρακαλῶ ἀμέσως τὴν γυναῖκά μου
μολόχαις νὰ μοῦ βράσῃ καὶ συναπισμοὺς
καυτοὺς νὰ μοῦ κολλήσῃ εἰς τὸν τράχηλον.
Ἰδού· πῶς τουτουρίζω δὲν ἀκούετε;
ὤ! ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι ρι.

ΑΝΘΩ.

Πλὴν, κύριέ μου, μάθετε ὅτι ἐγὼ
τὴν φαρμακολογίαν δὲν ἐσπούδασα,
οὐδὲ ἠξεύρω νὰ κολλῶ συναπισμούς.

ΑΝΗΡ Α'.

Πῶς! θὰ μ' ἀφήσῃς ν' ἀποθάνω, ἄσπλαγχνη;
δὲν εἶσαι σύζυγός μου; δὲν μὲ συμπονεῖς;

ΑΝΘΩ.

Ἀλλὰ δὲν εἶμαι νοσοκόμος, κύριε.

μισθώσατε κάμμίαν ὑπηρέτριαν,
νὰ σᾶς προετοιμάσῃ ὅ,τι θέλετε.

ΑΝΗΡ Α΄.

Καὶ μὴ προηγουμένως ἡ ἰδία σὺ
δὲν μ' ἐπεριποιεῖσο ;

ΑΝΘΩ.

Ἤλλαξ' ὁ καιρός·
ἀντὶ Ζεφύρου τώρα πνέει ὁ Βορρᾶς
καὶ διεδέχθη πάγος τὴν θερμότητα.

ΑΝΗΡ Α΄.

Ἀλλὰ ἐγώ, Ἀνθώ μου, καίω, φλέγομαι
ὡς πέτρα καμινίου μονοκόμματη
ἐκ τῆς ἀγάπης ποῦ αἰσθάνομαι πρὸς σὲ,
καὶ σὺ μοῦ λέγεις πῶς βοργιᾶς ἐφύσησε ;

ΜΩΜΟΣ [ἰδίᾳ.]

Μεγάλην φλόγα ἔχει ὁ κακόμοιρος.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λοιπὸν ἀφοῦ τοσοῦτον τὰς συζύγους σας,
κύριοι, ἀγαπᾶτε, οὐδὲ δύνασθε
μίαν ἡμέραν μόνοι σας νὰ ζήσετε
ἄνευ τῶν γυναικῶν σας, τότε διατί
μᾶς φέρετε εἰς θέσιν νὰ σᾶς φεύγωμεν
καὶ νὰ λειποτακτῶμεν ;

ΑΝΗΡ Α΄.

Μέγα δίκαιον
ἔχ' ἡ κυρία· οὔτε ὥραν ἠμπορῶ
ἐγὼ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν γυναῖκά μου.

ΑΝΗΡ Δ΄.

Ἀνόητε, τί λέγεις ; μήπως ἠμποροῦν
νὰ ζήσουν αἱ γυναῖκες ἄνευ τῶν ἀνδρῶν ;
— Ἐὰν οἱ ἄνδρες δὲν φροντίσουν διὰ σᾶς,
ποῦ θέλετ' εὕρει, ὅταν θὰ πεινάσητε,
νὰ φάγετε, κυρία ;

ΑΝΗΡ Α΄.

Ἔχει δίκαιον
ὁ σύντροφός μου, βλέπω.

ΑΝΗΡ Δ΄.

Τί θὰ κάμετε,
ὅταν ἡ πεῖνα σᾶς θερίζῃ τάντερα ;

ΑΝΗΡ Α΄.

[ἐπαναλαμβάνων κωμικῶς τὰ αὐτά.]

Ὅταν ἡ πεῖνα σᾶς θερίζῃ τάντερα ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί ; καλογραῖαι τότε ἐγγραφόμεθα
καὶ σώζομεν συγχρόνως σῶμα καὶ ψυχήν.

ΑΝΘΩ.

Καὶ ἄσπραι 'σὰν τὸ χιόνι θὰ φαινώμεθα.

ΜΩΜΟΣ [ἰδίᾳ.]

Μωρὲ, δὲν βλέπεις γλῶσσα !

ΑΝΗΡ Α΄.

Τώρα, σύντροφε ;

ΑΝΗΡ Δ΄.

Ἂν τῶν μοναστηρίων ὅμως εὕρητε
τὰς θύρας κλειδωμένας, ὅτι στόματα
δὲν δύνανται τοσαῦτα νὰ χορτάσωσι
καὶ σᾶς τραβῶσιν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ,
νὰ σᾶς φιλεύσουν δῆθεν ξένοι ἄνθρωποι,
τότε, κυρία, τότε τί θὰ κάμετε ;

ΑΝΗΡ Α΄.

Τότε, κυρία, τότε τί θὰ κάμετε ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὡς ἡρωΐδες τότε πλέον καὶ ἡμεῖς
εἰς τοῦ Φαλήρου πίπτομεν τὴν θάλασσαν.

ΑΝΘΩ.

Καϋμένη, θὰ πνιγῶμεν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ὦ διάβολε !
αὐτὸ δὲν τὸ ἐσκέφθην.

ΑΝΗΡ Δ΄.

Βλέπετε λοιπὸν
ὅτ' εἰς τοὺς ἄνδρας αἱ γυναῖκες κρέμανται
ὡς ἐψημέναι εἰς τὸ κλῆμα σταφυλαί ;

ΜΩΜΟΣ.

Καιρὸς νὰ ἔμβω εἰς τὸ μέσον καὶ ἐγώ.
— Καλὲ κυρία, δὲν ἀφίνετε αὐτὰ
τὰ ὄνειρά σας πλέον καὶ δὲν ἔρχεσθε
νὰ συμφιλιωθῆτε μὲ τοὺς ἄνδρας σας ;
Δὲν ἐννοεῖτε ὅτι, ὕπανδρος γυνὴ,
ποσῶς δὲν σᾶς συμφέρει οὔτε σᾶς τιμᾷ,
ν' ἀφίνετε τὴν νύκτα τὴν οἰκίαν σας
καὶ ὕλην κωμῳδίας νὰ παρέχετε ;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τῇ ἀληθείᾳ τώρα πλέον καὶ ἐγὼ
καταλαμβάνω τὴν ἀνοησίαν μου·
ὁμολογῶ τῳόντι ὅτι ἔσφαλα
καὶ νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ συζύγου μου
συγγνώμην ἐπεθύμουν . . .

ΑΝΘΩ.

Πῶς! τί λέγετε;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἀλλ' ὅταν ἐνθυμοῦμαι τοῦ ψηφίσματος
ἐκεῖνα πάλιν τὰ χονδρὰ καννάβια,
ἄχ!...

[φράττει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.]

ΑΝΘΩ [θωπεύουσα αὐτήν.]

Μὴ κλαῖς, χρυσόν μου, καὶ χαλᾷ τὸ χρῶμά σου.

ΜΩΜΟΣ [γελῶν.]

Χά! χά! καλὲ κυρία, κ' ἐπιστεύσατε
λοιπὸν αὐτὸν τὸν μῦθον; ὑπεθέσατε
ὅτι οἱ σύζυγοί σας θὰ ἐδέχοντο
καννα6ιοφορούσας εἰς τὴν ἀγορὰν
νὰ σᾶς ἐκθέσουν ὡς σακκία τοῦ καφφέ;

ΑΝΗΡ Δ'.

Βρὲ ἀδελφὲ, τί λέγουν;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί! τὸ ψήφισμα
δὲν ἀναφέρει τὰ καννάβια λοιπόν;

ΜΩΜΟΣ.

Ὄχι, κυρία, ὄχι· τοῦ ψηφίσματος,
καλὲ, τὸ πνεῦμα εἶναι, τὴν δαπανηρὰν
νὰ καταργήσῃ μόνον πολυτέλειαν.
Τοῦτο καὶ ὄχι ἄλλο.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἄχ! ἀνέπνευσα.

ΑΝΘΩ [μετὰ φιλοφρόνητος.]

Πηγαίνω μέσα, τρέχω νὰ τοὺς τὸ εἰπῶ!

ΜΩΜΟΣ.

Λοιπόν;

ΑΝΗΡ Α'.

Λοιπὸν, κυρία;

ΑΝΗΡ Δ'.

Κατεπείσθητε;

ΜΩΜΟΣ.

Μικρὸν τὸ πρᾶγμα εἶναι, καθὼς βλέπετε.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Μικρὸν τὸ θεωρεῖτε;

ΜΩΜΟΣ.

Βεβαιότατα·
ἀφοῦ ἐπίσης καὶ μ' ἐνδύματα ἁπλᾶ
ἀρέσκετ' αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς ἄνδρας σας,
τί σᾶς ἐνδιαφέρει, ἂν κουδούνια
χρυσᾶ κρεμᾷ ἡ ἄλλη εἰς τὰ ὦτά τις;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Λοιπὸν ἂς ἦναι, ἔστω· — μὲ ἐπείσατε
καὶ δίχως νὰ τὸ θέλω — παραδέχομαι
πῶς αἱ γυναῖκες ἔχομεν τὸ ἄδικον,
διὸ καὶ πρώτη πάλιν ἐπανέρχομαι
εἰς τὰ καθήκοντά μου.

ΑΝΗΡ Α'.

Κ' ἡ γυναῖκά μου!
στάσου νὰ ἔλθῃ νὰ σ' ἀκούσῃ μιᾷ στιγμῇ.
— Γυναῖκα! αἴ, γυναῖκα!

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Μὴ φωνάζετε·
σταθῆτε τώρα νὰ εἰσέλθω, κύριοι,
νὰ πείσω καὶ τὰς ἄλλας.

ΑΝΗΡ Δ'.

Ναὶ, κυρία, ναί.

ΑΝΗΡ Α'.

Ἀπ' τὸν θεὸν, κυρία, καὶ 'ς τὰ χέρια σου.

ΜΩΜΟΣ.

Ὄχι, κυρία, ὄχι· τὸ καλλίτερον
νὰ δώσητε σεῖς πρώτη τὸ παράδειγμα,
ἵνα σᾶς μιμηθῶσιν ἔπειτα κι' αὐταί.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Πλὴν θέλει τώρα ὁ ἀνήρ μου ἄρά γε;

ΜΩΜΟΣ.

Ἐγὼ νὰ γείνω πρέσβυς ἀναδέχομαι
καὶ νὰ σᾶς φιλιώσω· ἔλθετ', ἔλθετε.

ΑΝΗΡ Α'.

Ἔλα μαζή μου σὺ νὰ τὰς φωνάξωμεν.

[Ὁ Μῶμος μετὰ τῆς Ἐλπινίκης ἔρχονται πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Σωσιάδου· ὁ δὲ Ἀνὴρ Α' καὶ Β' τάσσονται περὶ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ αἱ γυναῖκές των, κράζοντες.]

ΑΝΗΡ Α'.

Ἀνθοῦλά μου! Ἀνθώ μου!

ΑΝΗΡ Δ'.

Ἀγλαΐα μου!

ΑΝΗΡ Α'. [ἀκροώμενος διὰ τῆς ὀπῆς κλείθρου.]

Ἀκούεις; καταβαίνουν.

ΑΝΗΡ Δ'.

Φίλε μου, πεινᾷς,
ὡς βλέπω, καὶ καρβέλια ὀνειρεύεσαι·

[ἀποβαλὼν αὐτὸν ἐκεῖθεν, βλέπει αὐτὸς διὰ τῆς ὀπῆς· οὕτω ὁ δὲ εἷς τὸν ἕλλον ἐκβάλλοντες, βλέπουν μετ' ἀνυπομονησίας πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας.]

—

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

—

ΜΩΜΟΣ [κρούων τὴν θύραν.]

Αἴ! αἴ! τὰ συχχαρίκιά μου, κύριε Σωσιάδη·
ἀνοίξατε, ἀνοίξατε παρακαλῶ τὴν θύραν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἔσωθεν.]

Ποιὸς εἶναι; ποιὸς κτυπᾷ;

ΜΩΜΟΣ.

Ἐγώ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Κοιμοῦμαι, δὲν ἀκούω.

ΜΩΜΟΣ

Ὤ! ἔξω ἐξημέρωσεν· ἀνοίξατε δὰ πλέον.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶσαι τὸ λοιπόν!

ΜΩΜΟΣ.

Ἐγὼ κ' ἡ σύζυγός σας.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [προκύπτων μὲ φῶς εἰς τὸ παράθυρον.]

Ἡ σύζυγός μου; πῶς! ἐδῶ ὑμεῖς, κυρία, πάλιν;
Χά, χά, χά!
Δὲν εἴπατε δὲν ἔρχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν πλέον,
ἐὰν τὸν σιδηρόδρομον ἐμπρός σας δὲν σᾶς φέρω;

ΜΩΜΟΣ.

Καλὲ, καὶ ἐπιστεύσατε ὡς ἀληθὲς τὸ πρᾶγμα;
Ἄνοιξε τώρα, ἀδελφὲ, τὴν θύραν, νὰ ἐμβῶμεν.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Δὲν ἠμπορῶ, εἶμ' ἄρρωστος, δὲν δέχομ' ἐπισκέψεις.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἄνοιξε πλέον, φίλτατε, τὴν θύραν νὰ εἰσέλθω,
καὶ ἂν σὲ δυσηρέστησα κατά τι, νὰ ζητήσω
συγγνώμην εἶμαι πρόθυμος.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἄχ, πονηρὰ ἀλώπηξ!
δὲν πίπτω εἰς τὰς χεῖράς σου καὶ πάλιν νὰ μὲ [στίψῃς·
ἐγὼ εἶμ' ὄμφαξ, πήγαινε ἀλλοῦ νὰ εὕρῃς ἄλλην
ὡριμασμένην σταφυλήν.

ΜΩΜΟΣ.

Πλὴν σταφυλὴν δὲν θέλει
αὐτὴ νὰ φάγῃ, ἀδελφέ· αὐτὴ συγγνώμην ἦλθε
νὰ σοῦ ζητήσῃ, ἐννοεῖς; καὶ νὰ φιλιωθῆτε,
διότι μετενόησαν ὅλ' αἱ κυρίαι πλέον.
Δὲν βλέπετε αὐτοὺς ἐκεῖ, ὀρθοὶ πῶς περιμένουν;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καλὰ λοιπόν, προσμένετε νὰ ἔλθω πρῶτα ἔξω·

ΜΩΜΟΣ.

Χάχ! ἓν πρὸς ἓν μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τῆς τὰ [πληρώσῃ.

ΑΝΗΡ Δ'.

Νά! τώρα καταβαίνουν· στάσου σοβαρός.

ΑΝΗΡ Δ'.

Νὰ μὴ 'μιλήσω;

ΑΝΗΡ Δ'.

Ὄχι.

ΑΝΗΡ Δ'.

Ἔννοιά σου· βωβὸς
ὡς μάρμαρον θὰ μείνω.

[στρέφουσι καὶ οἱ δύο τὰ νῶτα πρὸς τὰς ἐξερχομένας.]

—

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΑΓΛΑΪΑ ΑΝΘΩ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

—

ΑΝΘΩ.

Πῶς σοῦ φαίνονται
αὐτὰ Ἀγλαΐα; τώρα τί θὰ κάμωμεν;

ΑΓΛΑΪΑ.

Ἄχ, πῶς νὰ μοῦ φανῶσι θέλεις, φίλη μου;
ξυνὰ τὰ βλέπω· ὅμως ἀφοῦ ἔλειψαν
ἀπὸ τὸ μέσον πλέον τὰ καννάβια . . .

ΑΝΘΩ.

Ἰδού, κ' ἡ Ἐλπινίκη εἶναι σύμφωνος.

ΑΝΗΡ Α'.

Ἀνθοῦλά μου! Ἀνθώ μου! ἔλ', ἀγάπη μου,
εἰς τὸν βραχίονά μου.

[κινεῖται λαθραίως πρὸς αὐτὴν, ὁ δὲ

ΑΝΗΡ Δ'.

ἕλκων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος, τὸν ἐμποδίζειν, λέγων.]

Στάσου σοβαρός.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἐξελθών.]

Σταθῆτε, κύριοί μου, μὴ βιάζεσθε·
ἐγὼ νὰ ἐξετάσω τὴν γυναῖκά μου
προηγουμένως καθαρὰ ἐπιθυμῶ.

ΑΝΗΡ Δ'.

Κ' ἐγώ.

ΑΝΗΡ Α'.

Κ' ἐγώ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ἐλᾶτε πλησιέστερον·
ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω δύο μάρτυρας.

[ὁ Ἄνὴρ Α' καὶ Β' ἔρχονται παρὰ τῷ Σωσιάδη, αἱ τρεῖς γυναῖκες ἵστανται ὁμοῦ εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν, ὁ δὲ

ΜΩΜΟΣ

τίθεται πρὸς τὸ βάθος καὶ ἐν τῷ μεταξὺ, λέγων.]

Πάρε μελάνι καὶ χαρτὶ, ὦ γραμματεῦ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὑπόσχεσθε, κυρία, τὰς ἰδέας σας
τὰς ἐσκωριασμένας νὰ ἀφήσετε
ὅλας ἀνεξαιρέτως;

ΑΝΗΡ Δ'.

Καὶ ἐσεῖς.

ΑΝΗΡ Α'.

Καὶ σεῖς,
κυρί', ἀποκριθῆτε.

ΟΛΑΙ ὁμοῦ.

Ὑποσχόμεθα.

ΜΩΜΟΣ

Βούτα καὶ γράψε, γραμματεῦ, — ὑπόσχονται.

ΑΝΗΡ Α'.

Ἰδοὺ λοιπὸν, τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσεν·
— Ἀνθοῦλά μου! Ἀνθώ μου! ἔλ', ἀγάπη μου,
εἰς τὸν βραχιονά μου.

ΑΝΗΡ Δ'.

[ἐμποδίζων αὐτὸν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου πάντοτε.]

Στάσου σοβαρός.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ [ἐξακολουθῶν].

Κ' ἐμὲ τὸν σύζυγόν σας νὰ ἀκούετε
τυφλῶς εἰς ὅ,τι λέγω;

ΑΝΗΡ Δ'.

Καὶ ἐσεῖς.

ΑΔΗΡ Α'.

Καὶ σεῖς,
κυρί', ἀποκριθῆτε.

ΟΛΑΙ ὁμοῦ.

Ὑποσχόμεθα.

ΑΝΗΡ Δ'.

Αἴ! τώρα τέλος πάντων ἐτελείωσεν.
— Ἀνθοῦλά μου! Ἀνθώ μου!

ΑΝΗΡ Δ'.

Μὴ βιάζεσαι.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Λοιπὸν, κυρία Ἐλπινίκη, σύζυγε
ἐμοῦ τοῦ Σωσιάδου τοῦ συζύγου σας,
ἐγὼ ὁ σύζυγός σας ὁ ἀνόητος,
ὅστις τοσοῦτον χρόνον τὸ ὑπέφερα
νὰ μὲ πατῆτε καὶ μεταχειρίζεσθε
ὡς τσόκαρόν σας, εἴτε βρέχει εἴτε μὴ,
σᾶς διατάττω νὰ μοῦ κάμετε εὐθὺς
μίαν μετάνοιαν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Πῶς! τί λέγει;

ΑΓΛΑΪΑ.

Τ' εἶπε;

ΑΝΘΩ.

Τί;

ΑΓΛΑΪΑ

Αὔτ' εἶναι μία ὕβρις.

ΑΝΘΩ

Εἶναι προσβολή.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καὶ δι' ἐμὲ δὲν ἦτο προσβολὴ λοιπὸν,
ὅταν πρ' ὀλίγου μ' ἔβαλ' εἰς τὰ γόνατα;
— Ἂν θέλετε, εἰ δ' ἄλλως καλὴ νύκτα σας.

ΑΝΗΡ Δ'.

Κ' ἐγὼ, κυρία Ἀγλαΐα, ἀπαιτῶ
νὰ πέσετε ὁμοίως εἰς τὰ γόνατα,
δι' ὅσα μέχρι τοῦδε μοῦ ἐκάματε·
ἀλλέως καλὴ νύκτα.

ΜΩΜΟΣ.

Ὦ διάβολε!
τὸ πρᾶγμα βλέπω ἀποβαίνει τραγικόν.

ΑΝΗΡ Α'.

Ἐγὼ δὲ πῶς ν' ἀρχίσω; τί νὰ τῆς εἰπῶ;
— Ἀνθώ μου, καλὴ μέρα· εἶναι τρυφερὸν
τὸ τρυφερόν σου γόνυ καὶ εἰς πούπουλα
νὰ τ' ἀκουμβᾷς σοῦ πρέπει, ὄχ' εἰς χώματα,
πλὴν τί νὰ γείνῃ; δόσε τόπον τῆς ὀργῆς,
Ἀνθώ μου, τέλος πάντων καὶ γονάτισε.
Ὦ! ἔλ', Ἀνθώ μου, πλέον! μὲ ἐλίγωσες
ἀντίκρυ νὰ σὲ βλέπω.

[ὁρμᾷ πρὸς τὰ ἐμπρός.]

ΑΝΗΡ Δ' [ἐμποδίζων αὐτόν.]

Στάσου σοβαρός.

ΑΝΗΡ Δ'.

Βρὲ ἀδελφὲ, θὰ πάθω.

ΑΝΗΡ Δ'.

Ἔχ' ὑπομονήν.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τί στέκεσθε, κυρίαι; ἔχουν δίκαιον
οἱ σύζυγοί μας.

ΑΓΛΑΪΑ

Πῶς! τί λέγετε;

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ναὶ, ναὶ,
ἐγὼ θὰ ὑπακούσω· δὲν ἀκούομεν
τί λέγει καὶ τοῦ γάμου ὁ ἀπόστολος:
τὸν ἄνδρα πρέπει νὰ φοβῆται ἡ γυνή;
[γονυπετεῖ]

ΑΓΛΑΪΑ

Ἀνθώ μου, τί νὰ γείνῃ; γονατίσωμεν.
[γονυποῦσι καὶ αὗται]

ΜΩΜΟΣ.

Καλὲ, δὲν βλέπεις τί κορίτσια ἔγειναν
χαριτωμένα καὶ καλά! Χὰ, χὰ, χὰ, χά!
δὲν εἶπα πῶς ἡ μύτη θὰ πελεκηθῇ;

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Ὦ νὰ μοῦ ζήσῃς, γυναικοῦλά μου χρυσῆ!
[αἱ κυρίαι ἐγείρονται.]
Αἴ, κάμε τώρα κ' ἕνα sol, φιλτάτη μου,
καὶ πρόσελθε πλησίον τοῦ συζύγου σου,
ἵνα φιλιωθῶμεν καὶ ξεχάσωμεν
τὰ περασμένα.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Ἀλλὰ, κύριε, καὶ πῶς...
πῶς θὰ χορεύσω μόνη;

ΜΩΜΟΣ.

Τί, ἐντρέπεσθε;
σᾶς συνοδεύω καὶ ἐγώ.

ΑΝΗΡ Α'.

Κ' ἐγώ.

ΑΝΗΡ Δ'.

Κ' ἐγώ.

ΣΩΣΙΑΔΗΣ.

Καὶ σεῖς; λοιπὸν ἐλᾶτε τότε, κύριοι,
ὅσ' εἴμεθα ἐνταῦθα νὰ τὸ στρώσωμεν
καὶ μὲ τραγούδια καὶ χοροὺς νὰ κάμωμεν
τὴν συμφιλίωσίν μας.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

Τώρα μάλιστα.

ΑΓΛΑΪΑ.

Πραγματικῶς ἀξίζει νὰ χορεύσωμεν.

ΜΩΜΟΣ (λαμβάνων θέσιν ἀρχιμουσικοῦ.)

Λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς ἔργον· τζούμ! ταρατατά!

(ἡ ὀρχήστρα ἀνακρούει ἦχον τετραχόρου (quadrille), οἱ δὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς χορεύουσιν· οὕτω δὲ, ἐνῷ μετά τινας ὀρχηστικὰς κινήσεις λαμβάνει ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ καὶ περιστρέφονται εἰς τὰς θέσεις των (Ctur), πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΤΕΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΙΚΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

ΤΗΣ Α' ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Μεταφρασθεῖσαι ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

Ὑπὸ Α. ΑΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

ἐπιλοχίου.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ 1871.

Μετὰ πλείστης χαρᾶς εἴδομεν ἐκδιδόμενον τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῶν περιληπτικῶν βιογραφιῶν τῶν διασημοτέρων τῆς Γαλλίας στρατηγῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ἀνδρῶν ὧν τὰ ὀνόματα εἰσὶ κεχαραγμένα χρυσοῖς γράμμασιν ἐν τοῖς δέλτοις τῆς Γαλλικῆς Ἱστορίας, σεβόμενα καὶ θαυμαζόμενα ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων τοῦ αὐτοῦ ἔθνους στρατηγῶν, οἵτινες πολὺ ἀπέχουσιν ἵνα τοὺς μιμηθῶσι.

Τὸ σύγγραμα τοῦτο περιέχον εἴκοσι καὶ ἓξ τοιαύτας βιογραφίας, ἐκδίδεται περιοδικῶς κατὰ φυλλάδια, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου καὶ εὐπαιδεύτου Ἕλληνος ὑπαξιωματικοῦ κυρίου Α. Αἰβαθηνοπούλου.

Ὁ κ. Α. Αἰβαθηνόπουλος εἶναι λίαν ἀξιέπαι-